

РЕШЕНИЕ

№ 33237

гр. София, 10.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в
публично заседание на 03.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **10187** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и чужденците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Н. Х. С. У., лице без гражданство, от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], Палестинска окупирана територия, арабин по народност, женен, ЛНЧ: [ЕГН], чрез адв. Л. от АК - В., срещу решение № 9539 от 12.09.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата и в с.з. се поддържа, че жалбоподателят принадлежи към ЛГБТ+ общността, като при евентуално завръщане в държавата си по произход ще бъде изложен на опасност от тежки посегателства и насилие, както и заплахи срещу личността, поради своята сексуална ориентация. Посочва, че изводът на ответника, че наличието на граждански брак с лице от проитовоположния пол опровергава твърдението за хомосексуалната ориентация на жалбоподателя, не се основава на експертно заключение в областта на психологията и ЛГБТ тематиката, а представлява субективно мнение. Изтъква се, че в ислямистки настроено общество като това в Палестинските окупирани територии, много хомосексуални хора са принудени да крият ориентацията си като встъпват във фиктивни или формални бракове, поради натиск от семейството или за да избегнат заплахи за живота или сигурността им. Твърди, че по тази причина е бил лишаван от свобода от терористичната групировка „Х.“ в продължение на 9 месеца. Същевременно заявява, че има семейство – съпруга и четири деца и в момента семейството му се намира в Турция. Две от децата

му, имали сериозни здравословни проблеми, които налагали неговата грижа, поради което има намерение да се събере със семейството си и впоследствие да се установят на територията на Кралство Испания, от където е и настоящият му партньор.

Поддържа се, че е налице противоречие в атакуваното решение, тъй като административният орган е приел, че на жалбоподателя следва да му бъде предоставена международна закрила, предвид актуалната обстановка в Палестинските окупирани територии, но въпреки това е отказано предоставянето на такава, поради наличието на отрицателно становище на ДАНС. В тази връзка като основания за отмяна на решението се сочат нарушаване на права по Конвенцията на ООН за правата на бежанците от 1951 г. Според жалбоподателя липсва обвързана компетентност спрямо издаденото отрицателно становище на ДАНС, което било основание за постановения правен резултат. Твърди се нарушение на чл. 3 от ЕКПЧ, сочи се практика на ЕСПЧ, както и практика на СЕС. Твърди се, че обвързващата сила, която административният орган придава на становището на ДАНС, съгл. чл. 58, ал. 10 от ЗУБ, представлява пряко нарушение на ПЕС, вкл. нарушение на Директива 2013/32/ЕС и Хартата на основните права на ЕС. Позовава се на съдебна практика на СЕС по дело C-159/21 от 22.09.2022 г. и по дело C-563/22 г. В този смисъл се твърди и нарушение на чл. 47 от Х. и задълженията, произтичащи от решение на СЕС по дело C-277/11 г. и се излагат подробни съображения. Иска се отмяна на административния акт и връщане на преписката за ново разглеждане и произнасяне от административния орган. Претендират се разноски.

Ответникът – председател на Държавната агенция за бежанците при МС, се представлява от юрк. Х., който изразява становище за неоснователност на жалбата. Заявява, че основанията за предоставяне на международна закрила се преценяват за всеки конкретен случай, включително и относно наличието на заплаха за националната сигурност.

За Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се явява представител.

Административен съд София – град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира следното от фактическа страна:

С молба с вх. № ВР-13-408 от 30.04.2024 г. на РПЦ – С. при ДАБ, жалбоподателят Н. Х. С. У., лице без гражданство, от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], Палестинска окупирана територия, арабин по народност, женен, ЛНЧ: [ЕГН], е поискал предоставяне на международна закрила. Личните му данни са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и копия от палестински паспорт № 5891804 и лична карта № 8 0211612 9.

На жалбоподателя е съставен регистрационен лист с приложение. Н. Х. С. У. е получил копие от Указания относно правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включващи пояснения относно производството по предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за предоставяне на международна закрила, относно връчване на решенията. Видно от удостоверение за изявление на жалбоподателя същите са били преведени на разбираем за чужденеца език и последният е получил копие от тях.

В материалите по административната преписка фигурира заверено копие от удостоверение за съдимост, издадено от Посолството на Държавата П. в Република България, според което жалбоподателят не е осъждан.

С жалбоподателя в хода на административното производство е проведено интервю на 01.08.2024 г., за което е съставен протокол с рег. № УП 6396. В него чужденецът заявява, че заедно със съпругата и децата си е напуснал ивицата Газа, Палестинска окупирана територия, легално през м. декември 2023 г. през Е.. Твърди, че са останал три дни в Е., след което със самолет заминали

за Турция, закъдето имал виза. Установил се заедно със семейството си в [населено място] за четири-пет месеца, като работел като фризьор. Твърди, че в Р Турция не е подал молба за закрила, тъй като не се чувствал защитен предвид сексуалната си ориентация, поради което живял и работел в Турция нелегално. Посочва, че средствата, които изкарва не стигали да издържа семейството си. Заявява, че на 16.01.2024 г. в дискотека в [населено място] се запознал с настоящия си партньор Р. Е., който бил на почивка в Турция. Впоследствие именно той го подпомагал финансово по време на престоя му в държавата, а и в Р България. Поради негативното отношение на обществеността в Турция към хомосексуалистите, жалбоподателят решил да потърси закрила в Р България. Успял да влезе в България нелегално с помощта на трафикант, прескачайки посредством стълба теленото ограждение на границата. Роден е и е живял в [населено място], Палестински окупирани територии. Учил е до девети клас. Работел е като фризьор. Изтъква, че от около 12 – годишен е знаел, че е с различна сексуална ориентация, но при навършването си на 18-годишна възраст е бил принуден от родителите си да сключи брак, тъй като една от сестрите му е била омъжена за брата на съпругата му. Съгласно законодателството в П. ако той е отказал да сключи брак, щял да се разтрогне и бракът на неговата сестра. От брака си има четири деца. Заявява, че и един от партньорите му в П. също е сключил граждански брак с жена и има деца. Посочва, че съпругата му е разкрила сексуалната му ориентация, проверявайки негови чатове с партньори, но не е споделила с никой тази информация. Обяснява, че е имал връзки с няколко партньори. По време на връзката му с един от тях, е достигнала информация до групировката „Х.“, в резултат на което през 2018 г. двамата са били задържани за период от 9 месеца, през които е бил разпитван и е бил проверяван телефона му, а след освобождаването му, периодично е бил викан на разпит. Напуснал страната си на произход заради нетолерантността към хората с различна сексуална ориентация, заради войната, икономическото положение и несигурността. Възнамерява, ако не се реализира в Р България, да се установи в Кралство Испания, където може да разчита на подкрепата на сегашния си партньор.

При провеждане на интервюто чуждият гражданин заявява, че не е имал проблеми, основани на етническата му принадлежност и религиозните му възгледи в държавата му по произход. Разказва, че официално не е задържан и арестуван, нито е бил осъждан в П.. Посочва, че не е членувал в политически партии и организации, нито във въоръжени групировки и религиозни общности и секти. Добавя, че не му е оказвано физическо и психическо насилие в държавата му на произход, освен при задържането му от групировката „Х.“.

На 23.08.2024 г. в ДАБ при МС е постъпило писмо с рег. № 12817 от Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС), в което е отразено, че ДАНС разполага с информация – отразена в справка рег. № RB 202001-001-03-T-6-2091/25.04.2024 г. според която Н. Х. С. У. представлява заплаха за националната сигурност. Поради това ДАНС възразява да му бъде предоставена закрила в Р България.

С оспореното в настоящото производство решение № 9539/12.09.2024 г. на председателя на ДАБ-МС, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Прието е, че по отношение на кандидата не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, а именно: по причини основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Счел е, че общата обстановка в Палестинската окупирана територия сама по себе си не обосновава основателни опасения от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г. Посочената от молителя причина за напускане на страната на произход е от личен характер и не е свързана с неговата

раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, поради което не попада в предметния обхват на ЗУБ. Административният орган е възприел като недостоверна изложената от чужденеца бежанска история, като е преценил, че твърденията му за наличие на хомосексуална ориентация се опровергават от факта на сключен от него брак с лице от противоположния пол, по време на който са родени четири деца. Административният орган е счел, че заявената от кандидата различна сексуална ориентация е единствено с цел получаване на международна закрила. Като е обсъдил положението на жалбоподателя по време на престоя му в Р Турция, както и намеренията му да се установи в Кралство Испания, ответният орган е приел, че подаването на молба за закрила в Р България е продиктувано от установяването му от органите на реда като нелегален мигрант в страната и мотивирано само с икономически причини. Направен е извод, че задържането му през 2018 г. от групировката „Х.“ е било последвано от освобождаване без никакви произтичащи последици, поради което спрямо него не е налице преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. АО е приел, че чужденецът не е имал проблеми от етнически, религиозен или политически характер. Чужденецът не изтъква никакви лични опасения от преследване в страната си на произход. Не прави и твърдения, релевантни с нормата на чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ, не е бил принуден да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

След извършен анализ на информацията, изложена в справка с вх. № ЦУ-1609/09.07.2024 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС относно актуалната политическа и икономическа обстановка в П., АО е приел, че се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. При анализ на цитираната информация се установява, че И. е наредил на повече от един милион палестински цивилни в С. Газа да се евакуират, поради започналата през м. октомври 2023 г. сухопътна инвазия. Газа изпитва отчайващ недостиг на вода, гориво, консумативи, тъй като „Х.“ е отхвърлил предложенията за прекратяване на огъня с посредничеството на С. щати и Е., като И. е ограничил количеството на помощта, която може да влезе. Много хуманитарни агенции са преустановили дейността си след като техни служители са били убити и гладът в Газа е неизбежен. Поради атаки срещу медицинската инфраструктура и липса на консумативи, няколко болници функционират частично и има риск от разпространение на болести. Разселването на още милиони палестинци представлява предизвикателство за Й. и Е., които в миналото са приели хиляди от тях, но в настоящата война се съпротивляват на приемането им, поради опасения, че на разселените няма да им бъде позволено да се върнат, както и поради опасения от навлизането на бойци на Х. в Е.. Отражено е в обжалваното решение, че към настоящия момент се налага извод, че П. се намира в състояние на вътрешен въоръжен конфликт и ситуацията в нея е достигнала такова високо равнище на безогледно насилие, че Н. Х. С. У., като цивилно лице, ако бъде върнат, ще претърпи посегателства и заплахи поради самото си присъствие на територията на страната. Според административният орган търсещият закрила отговаря на условията по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут.

Същевременно е посочено, че в изпълнение на задълженията по чл.58, ал.10 ЗУБ,

административният орган е изискал писмено становище от ДАНС и в постъпилото писмо с рег. № М-12817/23.08.2025 г. агенцията възразява на Н. Х. С. У. да бъде предоставена закрила в Р България, тъй като ДАНС разполага с информация, според която той представлява заплаха за националната сигурност. Тази информация е част от обособения по реда на ЗЗКИ класифициран том по делото (доклад с рег. № RB 202001 - 001 - 03 –Т- 6 - 2091/ 25.04.2025 г.). Всичко това покрива стандарта, така както е установен в практиката на ВАС, относно възможността мотивите да се излагат в т. нар. „подготвителни документи“ (Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС). Още повече, че в случая това се е налагало от естеството на информацията, която се е съдържала в доклада, а именно – фактът, че тя е класифицирана.

Административният орган се позовава на цитираното писмо и изтъква, че е налице изключението по §1, б.“г“ от чл.17 от Директива 2011/95/ЕС на ЕП и на Съвета, когато гражданин на трета държава или лице без гражданство се изключват от кръга на лицата, които отговарят на условията на субсидиарна закрила, ако съществуват сериозни основания да се счита, че съответното лице представлява заплаха за обществото или за сигурността на държавата-членка, в която се намира. След като съобразно чл. 41, ал.1, т.1 ЗДАНС агенцията е органът с изключителна компетентност по въпросите на националната сигурност, преценката, че дадено лице, кандидатстващо за международна закрила, представлява заплаха за националната сигурност, е обвързваща за решаващия орган и последният следва да откаже предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут на жалбоподателя.

По делото е допуснато събиране на гласни доказателствени средства чрез разпит в качеството на свидетел на лицето Р. Хормиго Е., испански поданик, който заявява, че се запознал с жалбоподателя през м. ноември 2023 г. чрез приложение за гей-запознанства. Тогава се срещнали за пръв път в [населено място], където свидетелят бил на круиз, а жалбоподателят пристигнал от друг град. Св. Е. обяснява, че с жалбоподателя изградили връзка. Впоследствие свидетелят си заминал и се върнал в Турция отново през м. декември 2023 г., когато прекарал 10 дни с жалбоподателя и впоследствие през м. януари 2024 г. прекарвали заедно още една седмица. Св. Е. заявява, че жалбоподателят споделил с него, че живее в Р Турция от около 6 - 7 години, работил е като фризьор и до 2022 г.е пребивавал легално там. Знае също така, че през 2022 г. някои от колегите му разбрали за сексуалната му ориентация и това предизвикало негативно отношение към него, което наложило да се премести в друг град. Св. Е. знае, че жалбоподателят има съпруга и четири деца, за които полага грижи, както и, че по време на престоя му в Р Турция съпругата му го е посещавала два пъти с две от децата, които имали нужда от лечение. Свидателят споделя, че комуникира с жалбоподателя чрез електронен преводач и е започнал да учи арабски език. Св. Е. заявява, че осигурявал финансови средства по време на престоя на жалбоподателя в Р Турция и понастоящем в Р България.

Във връзка с твърденията на св. Е. по делото са приети като писмени доказателства копия от паспорт на свидетеля с поставени печати за задгранични пътувания, копия от нотариално заверени декларации и договор за наем на недвижим имот, копие от документ за пребиваване на жалбоподателя в Р Турция № 99204510606. От последния документ, независимо че не е преведен на български език, е видно, че е бил валиден за периода от 11.12.2021 г. до 06.12.2022 г.

При изслушването си в съдебно заседание жалбоподателят У. твърди, че е напуснал П. през 2019 г. и е отишъл в Е., след това в Й. и впоследствие в Р Турция, както и, че е влязъл в Р България нелегално. Заявява, че съпругата и децата му са в Р Турция. Обяснява, че след като се събере със семейството си има намерение да отиде законно в Р Испания при св. Е.. Споделя, че с последния се е запознал през м. януари 2024 г. в дискотека в [населено място].

В съдебното производство е разпитана св. М. Й. Ц., хонорован преподавател в С. университет,

специалност арабистика и семитология, относно положението на палестинските бежанци. Св. Ц. посочва, че закрила на палестинските бежанци се оказва от две организации - ВКБООН и UNRWA, от които първата разполага с по-ефективни средства за закрила, тъй като осъществява дейността си въз основа на Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г., по която договарящи страни са държавите по света, докато UNRWA в дейността си се подчинява на националните законодателства на приемащите страни. Св. Ц. в Й., Л., С. и Е. съществуват сериозни ограничения, системна дискриминация и враждебност към палестинските бежанци. Във всяка от тези държави принадлежността към ЛГБТ-общността е криминализирана, но дори и официално да не се третира като престъпление, е налице сериозна обществена нетърпимост.

Представени са и справки относно положението на лицата от ЛГБТ - общността и състояние на правата им в П. с вх. № МД-02-103/17.02.2025 г. и в Турция с вх. № МД-02-102/17.02.2025 г.

В справката за П. е отразено, че хомосексуалността в палестинските територии се смята за тема табу, като има значително законово разделение между Западния бряг, където законодателството е по – прогресивно и еднополовите актове са декриминализирани, и Ивицата Газа, където под управлението на „Х.“ подобна инициатива не е приложена. Като цяло в П. няма специфично, самостоятелно законодателство за гражданските права, което да защитава ЛГБТ+ хора от дискриминация или тормоз. И в Западния бряг, и в Ивицата Газа, са налице случаи на насилие, тормоз или малтретиране въз основа на сексуална ориентация и полова идентичност, въпреки че такива случаи рядко се съобщават. Същевременно ЛГБТ+ лицата крият сексуалната си ориентация от семействата си поради страх, че ще ги убият или ще ги подложат на нежелани медицински, психологически или религиозни практики. Освен това има съобщения, че се оказват принуда и натиск от офицери от израелското разузнаване, насочени предимно към ЛГБТ+ лица, но и уязвими лица като цяло, с цел да бъдат принудени да сътрудничат на израелското разузнаване.

В Р Турция лицата от ЛГБТ+ общността са изправени пред дискриминация, полицейски тормоз и насилие, като срещу тях се използва реч на омразата, както от правителството, така и от религиозните консервативни опозиционни партии. Правителството цензурира ЛГБТ+ съдържание в медиите. В законодателството не е застъпена защита за ЛГБТ+ лица. Проявленията на дискриминация спрямо тях има при достъпа до здравни и социални услуги. Лицата от ЛГБТ+общността са подлагани на административни проверки, провеждани като контрол по спазване на законодателството за финансирането на тероризма.

По делото е прието постъпило становище на заместник-представителя на Представителството на ВКБООН в Р България. В него се посочва, че двете основни клаузи чл.1D от Конвенция за бежанците от 1951 г.: за „включване“ и за „изключване“ се отнасят конкретно за палестинските бежанци от Близкия И., като наличието на регистрация от UNRWA би послужило като убедително, макар и не необходимо доказателство за попадане в обхвата на чл. 1D. Когато закрилата или помощта на UNRWA е недостъпна или прекратена, влиза в сила клаузата за включване на чл. 1D и палестинските бежанци се ползват от закрила по Конвенцията от 1951 г. На фона на ситуацията със сигурността, правата на човека и хуманитарната помощ в Газа, ВКБООН продължава да призовава държавите да не връщат принудително палестинци, включително палестинските бежанци, регистрирани в UNRWA, в Газа. Спирането на принудителното връщане на палестинци в Газа служи като минимален стандарт и не трябва да замества международната закрила на лицата, за които е установено, че отговарят на критериите за получаване на статут на бежанец съгласно Конвенцията от 1951 г. (чл. 1D или чл. 1A, § 2) или по-широките критерии за квалификацията на бежанци, съдържащи се в съответните регионални инструменти, или допълнителни форми на закрила. Забраната за принудително връщане трябва да остане в сила,

докато не бъде осигурена сигурността, правата на човека и хуманитарната ситуация в Газа се подобри значително, за да позволи безопасно и достойно завръщане на лицата, за които е установено, че не се нуждаят от международна закрила.

По отношение на молбите за убежище, основани на сексуална ориентация, са изложени съображения, че решенията по тях не следва да се основават на стереотипни предположения или на повърхностно разбиране на опита на ЛГБТИ лицата, които може да са принудени да проявяват съдържаност или да прикриват сексуалната си ориентация поради опасения от преследване и прояви на насилие и цялостен риск от претърпяване на вреди.

По съображенията, свързани с националната сигурност, са изложени доводи, че основанията за изключения от защита срещу забраната за връщане, предвидени в чл. 33, § 2 от Конвенцията от 1951 г. (кандидатстващия за закрила представлява опасност за сигурността на страната, в която се намира или е осъждан с окончателна присъда за особено тежко престъпление, представлява опасност за обществото на тази страна), както и всички изключения от гаранциите за правата на човека, трябва да се тълкуват ограничително и при пълно спазване на принципите на необходимост и пропорционалност. Отбелязано е, че дори и при установена приложимост на едно от изключенията, следва да се оценява задълбочено цялата относима информация в мотивите към становищата на специализираните служби за сигурност, като задълженията на приемащата държава за забрана на връщането съгласно международното право в областта на правата на човека продължават да се прилагат (включително ориентирана към бъдещето оценка риска от преследване в контекста на страната на произход).

Представено е и копие от семейна регистрационна карта № 11-327084, издадена от Агенцията на ООН за подпомагане на работата с бежанци (UNRWA), от която е видно, че жалбоподателят, съпругата му и две от децата му са регистрирани в Агенцията към 24.07.2013 г. под семеен рег. № 1-00702511.

Съдът не обсъжда представените от жалбоподателя снимки, защото същите не представляват годно доказателство за установяване на релевантните към спорния предмет обстоятелства.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от лице имащо правен интерес от оспорването на процесното решение, в законоустановения срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет на осн. чл. 48, т. 1 от ЗУБ. Решението е издадено в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

От приетите по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. Видно от представения протокол от проведеното интервю, то е проведено на заявления от кандидата език, който изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон.

Изложеното определя спора като материалноправен относно наличие на основания за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ въз основа на елементите от личната бежанска история на кандидата, обсъдени съобразно актуалната ситуация в страната му на произход.

Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Понятието „преследване“ е дефинирано в чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от с.з., като нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторемост, като съгласно ал. 5 действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, която би довела до извършване на деяния по чл. 12, ал. 1, т. 1-3. Наличието и основателността на опасенията следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произхода на преследването, дали то води до нарушаване на основни права на човека, както и закрилата, която може да се получи от държавата по произход.

В настоящия случай правилно административният орган е преценил, че при проведеното с жалбоподателя интервю не се установява спрямо него да е било осъществено визираното в чл. 8, ал. 1 ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут, а и самият той не е заявил конкретни обстоятелства, въз основа на които да може да се направи извод за опасение от преследване, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. В проведеното интервю, както и от събраните доказателства, не се установява да е имало заплахата и той да е бил преследван от държавни субекти.

От значение е посоченото от жалбоподателя в проведеното интервю, че е нямал проблеми с властите в П., напуснал ивицата Газа легално през Е., от където отново легално преминал в Й. и впоследствие отпътувал за Турция, където е пребивавал безпроблемно известен период от време, след което влязъл нелегално на територията на Р България, където подаването на молба за закрила в Р България е продиктувано от установяването му от властите и от икономически причини. Следва да се има предвид фактът, че чужденецът е напуснал страната си на произход легално през 2019 г., според твърденията му пред съда, което кореспондира и с представеното копие от документ за пребиваване в Р Турция № 99204510606, който е бил валиден за периода от 11.12.2021 г. до 06.12.2022 г. Това означава, че официалните власти не са намерили основание да ограничат пътуването му. Отделно, същият не е останал да живее в третата сигурна държава, каквато се явява Турция. Ето защо следва да се приеме, че не е лице, което е принудено да напусне страната по произход поради преследване, а представлява икономически емигрант, търсещ по-добри икономически условия за живот. Липсват конкретни данни, че в действителност жалбоподателят е преследван заради проблеми с групировката Х., която упражнява фактическата власт в Ивицата Газа, породени от изразяване на различна сексуална ориентация.

Правилно е оценил решаващият орган липсата на предпоставки за предоставяне на статут на бежанец на жалбоподателя предвид, че не се установява основателност на твърденията от заявен страх от преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ и няма данни спрямо жалбоподателя да е осъществено преследване в страната на произход, релевантно за предоставяне на бежански

статут.

На следващо място правилно е прието, че в случая не са налице и материалноправните предпоставки по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в нормата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че жалбоподателят е напуснал П. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, молителят не е направил.

В решението са разгледани и обстоятелствата по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, съгласно която хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила.

В разпоредбата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато съдът се произнася по случая.

В изпълнение на разпоредбата на чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, от ответната дирекция е представената справка с вх. № ЦУ-1609/09.07.2024 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС относно актуалната политическа и икономическа обстановка в П., която е общоизвестна, безспорно се установява, че понастоящем общата ситуация в П., вкл. в района на Ивицата Газа сочи на въоръжен конфликт, като районът е контролиран от армията на И.. Според различни интернет публикации, а и според приложената справка, налице е информация за бомбардировки и сухопътни операции, включително и в жилищни райони в Газа, при които се стига до значителен брой цивилни жертви; огромен брой палестинци са напуснали домовете си, в резултат на военните действия между израелската армия и групировката „Х.“; гладът е неизбежен, а хуманитарните помощи не са достатъчни. Тези факти

са признати от ответника (стр. 6 от решението, л. 25 от делото), който е приел, че търсещият закрила отговаря на условията по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ за хуманитарен статут. Приетата по делото справка е изготвена от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представлява официален свидетелстващ документ и обвързва съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с нея, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят.

Въпреки това, позовавайки се на чл. 58, ал. 10 ЗУБ и на становището от ДАНС, отразено в постъпилото писмо с рег. № М-12817/23.08.2025 г., както и на изключенията, предвидени с чл. 17 от Директива 2011/95/ЕС председателят на ДАБ е преценил да откаже предоставяне на хуманитарен статут. Информацията, с която разполага ДАНС е част от обособения по реда на ЗЗКИ класифициран том по делото (доклад с рег. № RB 202001 - 001 - 03 –Т- 6 - 2091/ 25.04.2025 г.). Административният орган изтъква, че е налице изключението по §1, б. “г” от чл.17 от Директива 2011/95/ЕС на ЕП и на Съвета, когато гражданин на трета държава или лице без гражданство се изключват от кръга на лицата, които отговарят на условията на субсидиарна закрила, ако съществуват сериозни основания да се счита, че съответното лице представлява заплаха за обществото или за сигурността на държавата-членка, в която се намира.

Наличието на предвидените в Директивата разумни (респ. сериозни) основания лицето да бъде разглеждано като заплаха за националната сигурност на държавата-членка, в която се намира, представляват основание за отказ на същото да се предостави хуманитарен статут и по смисъла на българското законодателство.

Относимо към настоящата хипотеза е постановеното решение от 22.09.2022 г. по дело С-159/21 на съда на Европейския съюз по отправено преюдициално запитване, в което е прието, че единствено решаващият орган, под съдебен контрол, е този, който трябва да направи преценка на всички релевантни факти и обстоятелства, включително свързаните с прилагането на членове 14 и 17 от Директива 2011/95, след извършването на която да приеме решение, както и, че цитираните текстове от Директивата не допускат национална правна уредба, съгласно която когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за тази сигурност, решаващият орган е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище. Следва да се посочи, че решението на СЕС касае само дадените немотивирани становища на службите за сигурност. В този смисъл съдът намира, че са осъществени и критериите на член 17 от Директива 2011/95/ЕС за отказ да се предостави хуманитарен статут при сериозни опасения за националната сигурност. Тези опасения не са произволни и необосновани, а произтичат от преценката на нарочен орган, конкретизирани в доклад с рег. № RB 202001 - 001 - 03 –Т- 6 - 2091/ 25.04.2025 г. Законът не изисква заплахата за националната сигурност да е безспорно установена или да има влязла в сила присъда. Дейностите, свързани със „защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред“ (чл. 4, ал. 1 ЗДАНС) са в изключителната компетентност на ДАНС. Една от тези дейности е контролната по чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС. Следва да се подчертае, че констатациите, както на ответника, така и на съда по отношение на това писмо от ДАНС се свеждат до въпроса, че е мотивирана и обоснована, поради което изложеното в нея следва да се зачете и оформи хипотезата на правилното приложение на чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ. Отделно рестрикцията по чл. 12, ал. 2 т. 4 от ЗУБ е именно с цел защита на правата на останалите субекти пред евентуалните права на търсещия закрила и представлява една

гаранция за непотъпкването им.

За пълнота на изложението следва да се отбележи, че наличието на разумни (респ. сериозни) основания чужденецът да бъде разглеждан като заплаха за националната сигурност на страната, съпоставени с изнесените в проведеното интервю факти за легално напускане на страната на произход, престой в Е. и Й., необезпокоявано законно пребиваване за продължителен период от време в Р Турция (последната съгласно трайно установената съдебна практика попада в обхвата на понятието „трета сигурна държава“ по смисъла на § 1, т. 9 ДР ЗУБ), както и намерението му евентуално да се установи в европейска държава (потвърдено и при изслушването му в съдебно заседание), водят до извода за неоснователност на доводите на жалбоподателя за преустановена закрила на UNRWA (дори и през призмата на решение на СЕС по дело № С-563/22 СЕС), поради което следва да се ползва от привилегиите, произтичащи от Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г., т.нар. Ж. конвенция, чийто две основни клаузи на чл.1D за „включване“ и за „изключване“ се отнасят конкретно за палестинските бежанци от Близкия И.. В този смисъл са и възприетите принципни положения в решение на СЕС от 25.07.2018 г. по дело С-585/16. Освен това следва да се има предвид, че когато едно лице напуска страната си на произход поради някакво преследване, война или др., логично е то да остане в първата сигурна държава за него, каквито в настоящия случай по отношение на жалбоподателя се явяват Е., Й. и Турция. Освен това фактът, че жалбоподателят е регистриран като палестински бежанец, се сочи за първи път в хода на съдебното производство, като в административното не са изложени твърдения в тази посока от молителя. В този смисъл и доколкото административният орган не е дължал произнасяне по доводи, които не са били обективирани от чужденеца, не се следва отмяна на акта и връщане преписката за ново разглеждане.

На следващо място съдът възприема като неубедителни твърденията на жалбоподателя за опасност от преследване в държавата си на произход поради принадлежност към определена социална група, поради сексуалната си ориентация, предвид официално изповядваната религия там, като стремеж за опровергаване на съдържащите се по делото основания чужденецът да бъде разглеждан като заплаха за националната сигурност на страната (още повече, че последните кореспондират и с информацията съдържаща се в справка с вх. № МД-02-103/17.02.2025 г. относно възможността за принуждаване към сътрудничество с израелското разузнаване). Също така се констатира противоречия между показанията на св. Е. и твърденията на жалбоподателя относно момента и начина на запознанството им. Представените писмени доказателства за осигуряване на издръжка и жилище в Р България от страна на св. Е. не са достатъчни да мотивират различен извод, тъй като не биха могли да обвържат свидетеля с изпълнението им. Същевременно жалбоподателят потвърждава, че целта му е да се събере със семейството си и евентуално да се установи в друга европейска държава.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното, Административен Съд С. – град, I отделение, 46 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Х. С. У., лице без гражданство, от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], Палестинска окупирана територия, арабин по народност, женен, ЛНЧ: [ЕГН], чрез адв. Л. от АК - В., срещу решение № № 9539 от 12.09.2024 г. на председателя на Държавна

агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

Съдия: